

II TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js 49:3.5-6)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Issand rääkis minuga ja ütles: “Sina, Iisrael, oled mu sulane, kelle kaudu ma ilmutan oma au.” Ja siis rääkis Issand, kes mind on endale sulaseks kujundanud mu emaihist alates, et Jaakob tuleb tuua tagasi tema juurde ja Iisrael koguda tema ümber. Nii olin ma austatud Issanda silmis ja minu Jumal oli mu tugevus. Tema aga ütles: “Sellest on vähe, et sa mu sulasena sead korda Jaakobi suguharud ja tood tagasi need, kes Iisraeli hulgast on üle jäänud. Sest ma panen sind paganaile valguseks, et minu lunastus laiuks maailma äärest ääreni.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 40:2.4ab; 7-8; 9-10)

R: Vaata, ma tulen täitma Sinu tahtmist.

Pikisilmi ma ootasin Issandat,
ja ta tuli mulle appi ning võttis mind kuulda.
Tema seadis minu suhu uue laulu,
kiituselaulu meie Jumalale.

R:

Tapa- ja roaohvrid ei meeldi sulle,
põletus- ja patuohvrit sa ei nõua,
kuid sa oled avanud mu kõrvad kuulma,
sellepärast ma ütlen: vaata, ma tulen.

R:

Rullraamatus on minust kirjutatud,
sinu tahtmist täita, mu Jumal, on minu rõõm
ja sinu seadus on mu südames.
Ma kuulutasin sinu õiglusest suure koguduse ees,
vaata, ma ei sule oma huuli.

R:

(Teine lugemine 1Ko 1:1-3)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Vennad, ihu pole kõlvatuse jaoks, vaid Issanda jaoks, ja Issand on ihu jaoks. Jumal on Issanda üles äratanud ja äratab meidki üles oma vägevuse väel. Kas te siis ei tea, et teie ihud on Kristuse liikmed. Kes aga Issandaga üheks saab, sellel on temaga üks vaim. Hoidke ennast kõlvatusest eemale. Iga muu patt, mida inimene teeb, on väljaspool ihu; kuid kes on kõlvatu, teeb pattu omaenese ihu vastu. Kas te ei tea, et teie ihu on Püha Vaimu tempel, kes teis elab ja kelle te Jumalalt olete saanud. Seepärast ei kuulu te enam iseendale, kuna teie eest on kallist hinda makstud. Austage siis Jumalat omaeneste ihus.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 1:14.12a)

Halleluuja. Jumala Sõna on lihaks saanud ja elanud meie keskel.

Kõik, kes teda vastu võtsid, on tema teinud Jumala lasteks. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 1:29-34)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Järgmisel päeval nägi Johannes Jeesust enda juurde tulevat ning ütles: “Vaata, see on Jumala Tall, kes kannab ära maailma patud. Tema on see, kelle kohta ma ütlesin: pärast mind tuleb keegi, kes on sündinud enne mind, sest tema oli olemas enne kui mina. Ja minagi ei teadnud, kes ta on, kuid ma tuln ristima veega, et Iisraeli rahvas võiks teda ära tunda.”

Ning Johannes tunnistas ja ütles: “Ma nägin Vaimu tuvina taevast alla laskuvat ja tema üle jäävat. Mina ei tundnud teda, kuid tema, kes ta mind on läkitanud veega ristima, ütles mulle: “See, kelle peale sa näed Vaimu laskuvat, tema on see, kes ristib Püha Vaimuga!” Ja ma olen näinud ja tunnistan, et tema on Jumala äravalitu.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui palju on maailmas elanud inimesi – inimesi, keda meie võiksite oma arengu tasemelt hinnates inimesteks pidada, inimesi, kes ennast ise inimesteks pidasid, inimesi, keda Jumal inimesteks peab. Kui palju neid kõiki on, seda teab vaid tema.

Ja kui Jeesus on Jumala Tall, kes kandis ära maailma patud, siis kes nendest nii- või teistsugustest inimestest on korda saatnud kõik need ülirohked patud, mida ei saanud lunastada teisiti, kui et Jumala enda Poeg pidi need ristil ära kandma?

Vaid Jumal teab, kes need patused päris täpselt on, aga sügavalt sisimast kandub meieni kõle eelaimus, et küllap meiegi nende hulka kuulume...

Me loeme patutunnistuse....

Jutlus

Armsad õed ja vennad, mis on “maailma patud”? Hmm... Jumala ilmutusest võib välja lugeda, et sedatüüpi pattu, mida kahetsetakse ja andeks saadakse, saavad teha ainult inimesed. Välise käitumise järgi võiks ehk ka koertele omistada midagi süütunde sarnast, kui nad on näiteks oma peremehe kingad puruks närinud või sohva pealiskatte koos voodriga ribadeks kiskunud ja heidavad nüüd nurgas kõssitades tema poole altkulmu haledaid pilke. Kuid mis toimub loomade peades tegelikult, või kuidas osalevad maailma pattudes madalamad elusolendid – kuni bakterite, viiruste ja prioonideni välja –, seda on raske inimese sisemaailma kriteeriumite alusel hinnata.

Patu all mõistetakse ikkagi tegu, mille inimene on korda saatnud uskudes, et see on halb; ta ei ole olnud selleks kellegi teise poolt raske ähvarduse kaudu sunnitud, vaid tegu sai tehtud mingi sisemise kiheluse ajel, mida me nimetame “kiusatuseks”. See kiusatus võttis siis tema üle võimust, nii et inimene ei suutnud – või ei leidnud mõistlikku põhjust – sellele vastu hakata. Patuks sõna otseses mõttes muutub halb tegu aga siis, kui seda mõistetakse üleastumisena Jumala käsust, Jumala solvamisena.

Kuidas võib kiusatus alguse saada? Toon näite. Mul olid lapsena suured, peast eemale hoidvad kõrvad. No küll jäid siis need teistele lastele ette, ikka hiilis keegi selja tagant mind kõrvast sikutama. Kuigi ma polnud kellelgi ees, ma ei teinud kellelegi ülekohtu, ma ei olnud ei väga tark ega väga rumal, väga vaene ega väga rikas... – mul olid lihtsalt suurevõitu kõrvad. Kas oli laste käitumise taga mingi loomariigist pärit instinkt ebatavalise väljatõrjumiseks, või oli põhjuseks igavus – kuid millegipärast mõjusid mu kõrvad nii mõnelegi tegelasele piksevardana, millesse oma sisemist kihelust maandada, seega siis kiusatusena... Peab küll märkima, et need väikesed nägelused juhtusid vaid esimeses klassis ja muidu saime me koolikaaslastega sõbralikult läbi.

Kas tahab aga inimene teha lausa kurja? Kurja tegemine seletub enamasti kättemaksuga kurja eest, mida on ise kogetud, või siis mingite kaasasündinud haiguslike valeühendustega inimese ajus. Jah, kahtlemata on olemas ka puhast kurjust, kuid suurem osa kurjast lähtub siiski lihtsalt ressursside nappusest. Näiteks tahavad kõik inimesed süüa, ja kui ollakse näljas, siis on üheks nälja kustutamise

võimaluseks toit kellegi teise käest ära võtta. Sisuliselt tahab inimene ka pattu tehes enamasti midagi head või meeldivat – see tähendab: head iseendale, kuid seejuures kellegi teise arvelt, teisele kurja tehes.

Armsad õed ja vennad, mis kõik küll varjab end “maailma patu” mõiste taga? Kas lõi Jumal inimese nimme just niisuguseks, et pattulangemine oli juba ette määratud? Kas on kõigel valestitegemisel äkki üldse mingi kaugem eesmärk? Selline eesmärk, mis viib läbi rohkete vigade õigekssaamise uute kõrgusteni? Seda me ei tea... ja ilmselt ei peagi teadma.

Meie ülesanne on elada oma elu sammhaaval, õppides oma vigadest. Ja kui meil on õnnestunud midagi head korda saata, siis ei tohi kiirustada seda enda tarkuse arvele kirjutama. Elu jooksul tuleb nii mõndagi ümber hinnata; mitmed paljulubavad algatused osutuvad ummikteedeks, kust tuleb tulnud teed tagasi pöörduda. Kui aga püüame alati elada mõistuse ja südametunnistuse järgi, siis on meil vähemalt lootust pääseda nende hulka, kelle eest on Jeesus patud ära kandnud.

...Muide, kui ka teil juhtuvad olema liiga suured kõrvad, siis mul leidub selle vastu rohtu: nimelt, tuleb lihtsalt oma nägu hästi laiaks süüa... Aamen.